

Primož Čučnik

KAO DAR

NAKLADNIK:

«Naklada Lara»

Drage Ivaniševića 10A, Zagreb

e-mail: ksenija.premur@zg.htnet.hr

UREDNIK:

dr. sc. Jadran Zalokar

DIZAJN KORICA:

Ivan Mišak

PRIJELOM I OBRADA TEKSTA:

Ivan Mišak

TISAK:

Digitalni tisak Glasila, Petrinja

ISBN: 978-953-7289-29-4

Tisak završen u siječnju 2011 godine

traduki^T

Knjiga je izdana zahvaljujući potpori TRADUKI-ja, književne mreže čiji su članovi Savezno Ministarstvo za europske i međunarodne poslove Republike Austrije, Federalni Ured za vanjske poslove Federalne Republike Njemačke, Švicarski Savjet za umjetnost Pro Helvetia, Kulturkontakt Austrija, Goethe Institut, Javna Agencija za knjigu Republike Slovenije i S.Fischer fondacija.

PRIMOŽ ČUČNIK

KAO DAR

Prijevod
Ksenija Premur

Zagreb, 2011.

za Anu

Povratak u naturi

Naša kuća

Ludo se bilo ponavljati.
Prespavati u njoj. Vidjeti je napola prisebnu
Ugledati raskošno svitanje.
Poticati klijanje značenja.

U mislima imam smjer kamo idemo.
Mjesto na kojem se možemo zaustaviti.
Razmještamo deke i odmaramo se.
Mirno mjesto, nema što. Možemo biti mirni.

Samo zborovi ptica ne utihnu.
Slušajući izdaleka, čuju se kao skladane.
Perfektna zvučnost. Što nam pripremaju?

Taj vrabac na anteni, koji je poludio.
Što mu je, kakva opomena? Lekcija iz čežnje za zavičajem?
Neugodeno fuša. Totalno iz zбора. Luda stvar.

Mjesto na kojem se ne možeš sjetiti

Stvari, koje su doista bile, sada imaju odvjetnike,
a s njima više ne možeš razgovarati nasamo.
Pod čvrstom su prisegom šutnje
i ništa neće reći
kao da bi istina bila nesnosna
ili na pogled unazad lako prekinuta.
Spaljena mjesta na padini svjedoče,
u nešto ulažu napor, grade topografiju,
ali tko bi to mogao znati.
Zelena, koja ovdje prevladava,
neće progovoriti u lahoru sjevera
i svjetlost uranja sama u sebe, u nadolazeći mrak.
Ponešto boja sklizne, na saslušanju
izbliza i sa stajališta sjenki,
koje uvlače tamu same u sebe.
Ondje mi je netko bio toliko sličan
da sam zamalo razbio zrcalo
prije no što smo bili službeno predstavljeni jedno drugome.
Neobično, svi ti blago udaljeni zvuci
(poput slikara od slike)
stječu se u tvoje naručje,
razgovijetni i u isti mah prozirni poput paus-papira.
Reci mi nešto o tome,
pa nije smrtno opasno, reče sjenka
posve istovjetna veličini suncobranu.
Svjedok na ležaljci prekida raspravu,
koja bi te mogla obremeniti svega
izuzev prošlosti.

Oslobađajuće.
O sada smo bez pitanja.
O tada uopće ne progovaramo.
Netko, kojeg već odavna nema,
uza sve napore domahuje ti s brežuljka.
Ne sjećaš se niti kako su ga zvali,
ni kako mu je bilo ime.

Povratak u naturi

Te tuge, koje su bile,
sada su sjene koje nas rastužuju,
podmireni strahovi i neprekršena
obećanja. Školski su dani u razredima,
kao što je tijelo bilo tekst, a slobodno vrijeme
realnost vraćena u naturi ljubavi.
Bila je prva, sada već zaboravljena.
I utjelovljene kretanja jer tijelu je dovoljno
sunca, vode, zraka i požude,
jede, korača, spava kao ubijeno.
Oduševljeno svojom gipkošću,
planetima, morem, rijekama i oceanima,
živo je poput dna vulkana.
Ili nepomično u drugoj dimenziji,
koja je usporedna milost,
s onu stranu onoga što je dano.
Te su tuge sada motori
koji nas potiču kada strast zaspi.
Tijelo je zaviještano
mesu, svladano plačem.
Njegovo je istinsko stanje želja
da te vidi unaprijed i unazad –
usred travnjaka ili na prometnoj cesti –
prosvijetljenog od zraka,
oblivenog suzama.
Moje pravo je stanje moć primjećivanja
djeteta. Ta – pucnjem prstiju probuđena –
usporedna realnost.